

Kære udvalg.

Jeg er en af de heldige, der kan sige: jeg har været arbejdsløs. Det var 2. gang indenfor de snart 24 år jeg har været ansat, som leder på forskellige niveauer indenfor det offentlige. Begge gange grundet i omstrukturering.

Med "har været" indikerer jeg jo, at jeg har fået arbejde. Nemlig pr. 1/6/2012.

Tiden er så kommet til refleksion over: hvordan var det så at være arbejdsløs i vores velfærdssystem? Kan jeg bidrage med input til andre vinkler? Som ansvarlig borger med stor respekt for den økonomiske situation, ser jeg mig nødsaget til at skrive til jer.

Jeg vil gerne inddrage jer i flg:

Jeg blev af Jobcentret tildelt en anden aktør, som skulle hjælpe mig. En aktør – som jeg hører ikke er den eneste – der i den grad satte fokus på: "JOB FÅS GENNEM NETVÆRK". Har også hørt dette fra politiker. Det er jo et ganske flot og brugt ord. Nærmest en floskel. Sådan ser verden dog ikke ud for de fleste. Det er kun indenfor bestemte brancher/niveauer, at netværksdannelse har sin eksistens. Og selvom det eks. er indenfor min branche, er det ikke noget jeg har deltaget i, da dem der har været, ikke har rummet mit interessefelt/niche. Jeg har set den statistik, der viser, at netværk har givet arbejde til nogen, men prøv at finde ud af hvilke brancher/niveauer der er med.

Jeg var så heldig, at blive kaldt : meget speciel og bestemt ikke en man mødte mange af" af min anden aktør. Rigtig rart at høre, men chokerende, fordi det refererede til, at jeg vidste hvad jeg ville og reelt havde krav til aktøren: mindst mulig tid som ledig. Men samtidig måtte jeg konstatere, at opkvalificering, hjælp til andet job var ikke deres bord, som jeg har hørt fra dem og A-kassen: det er jo dig selv der skal søge, vi skal bare sikre at du opfylder kravene for dagpengene.

Jeg havde et stor ønske om, at blive bedre kvalificeret til en branche, hvor mine kompetencer og erfaringer kunne bruges. MEN NEJ. Jeg skulle søge og vente på aktiveringen – hvad den for øvrigt ville blive var jo så det store ? men ikke lige indenfor det område som jeg ønskede opkvalificering til. Ikke

noget med at få mig videre. Jeg vente endog tilbage med erfaring fra ansættelsessamtaler og fortalte, at jeg havde de rette kompetencer og erfaringer, men man havde taget en der havde uddannelsen. Hvorfor ikke give det der skulle til for, at opkvalificere? Jeg bad endog aktøren finde ud af, om jeg kunne komme i virksomhedspraktik for at forbedre mine kvalifikationer, men nej.

Selve dagpengesystemet er jo såvel forståeligt nok eller???????????? SØG SØG OG SØG. For ELLERS. Det er trist, at vi har fået opbygget et system, hvor trussel på ens eksistens kommer i spil samtidig med, at man rent faktisk er blevet fravalgt. Jeg var en af dem, der nærmest måtte gå bodsgang, idet jeg 2 gange pga. computerproblemer var 1 dag for sent med, at bekræfte min ledighed. Det var RIGTIG ubehageligt og jeg følte mig som en, der var småkriminell. Hvor er vi henne? Nu er jeg ikke en svag person, men må da indrømme, at jeg havde det bestemt ikke godt, da computeren var i udu. Min A-kasse måtte indrømme, at systemet var sådan og de derfor var nød til at agere så strengt, men trusler hvor er vi henne? Og da jeg forklarede det med computeren, måtte jeg høre på, at så kunne jeg jo bare gå på biblioteket eller andre steder. Det er korrekt, men igen: hvad er det for et system der i den grad virker truende i stedet for støttende?

Glad var jeg da jeg fik arbejde. Og stor var undren, da jeg af min A-kasse fik, at vide at jeg skulle fortsætte med at søge INDTIL STARTDATOEN – i mit tilfælde 3 uger. Indrømmet: jeg var overbevidst om, at når jeg havde en startdato, så behøvede jeg ikke søge mere. Naivt – åbenbart og igen så kan jeg nu risikere at mine dagpenge ryger, da jeg ikke opfylder dagpengereglerne. Med det samfundsmæssige aspekt, at tid er penge og økonomien ikke er god, så kan det undre mig, at systemet er sådan. Hvad med at sætte en tidsgrænse for, hvornår man sidst skal søge job i forhold til hvornår man starter – eks. 3 uger? En seriøs arbejdsgiver skal jo læse de ansøgninger der kommer ind, som går fra anden produktivitet = penge ud af vinduet. Som den, der har siddet og læst ansøgninger ved jeg, at det er noget der, uanset hvad, tager tid fra andet. Og jeg vil da undre mig over, at få ansøgninger, som jeg så syntes om og ved samtalen eller ved indkaldelsen fortæller: ”desværre jeg kan ikke, da jeg har fået andet arbejde, men systemet siger jeg skal ellers miste jeg mine dagpenge”

Jeg har flg forslag til forbedring af dagpengesystemet:

- Det er jobcentrene, der har ansvaret for at hjælpe den ledige. Ikke en anden aktør, da man flyder mellem 3 stole: jobcenter, anden aktør og ens A-kasse. Som ledig er det vigtigt, at kunne få støtte og ikke høre: det er dit eget bord. Hvis man ansatte de mennesker fra de andre aktører i jobcentrene, så ville der jo spares penge, da aktøren jo får penge for at have en ledig.
- Vær bedre til at støtte den ledige i relevante ønsker, i stedet for at vente på aktiverings tiden. Hvorfor holde folk længere i et system som kan undgås ved simpel opkvalificering? Netværk kan hjælpe nogle, men er ikke oraklet.
- Bedre individuel vurdering hvis noget glipper, i stedet for at kriminalisere folk, hvor noget er glippet. Det er jo den enkeltes egne penge, som vedkommende nu har brug for, pga. en for nogen ikke selvvalgt ledighedssituation.
- Frist for ansøgnings slut når man har fået et job. Rent samfundsøkonomisk er det barokt, at skulle bruge andres tid på ansøgninger, når man har fået et job.

Jeg er forundret og til dels også lidt forarget, at vi i den grad har et så firkantet system, hvor enhver fornuft er ophørt. Jeg ved godt, at der er forskellige opfattelser af:” hvad er min ret og pligt i forhold til ydelser/hjælp/egen indsats og ansvar”, men mangler, at der ses på den enkelte og derudfra laves en plan. Jeg håber aldrig jeg igen skal være en del af den side af vores velfærdssystem, for mig gjorde den tid min kun trist at tænke: velfærd for hvis skyld og for MINE EGNE penge.

Jeg er sikker på, at hvis disse tanker lige får tid hos jer, så vil I også kunne se besparelser, som i denne sammenhæng BESTEMT ikke forringer nogens vilkår. Så slipper vi også for at høre om aktivering som teltture, opvaskeøvelser og hvad der ellers har været fremme i medierne. Det er jo kun en tåbe, der ikke tør sætte sig stille ned og tænke: ”kunne tingene gøres anderledes og måske skulle vi gøre det anderledes” At indse, at man har

leveret en varer, der ikke svarede til kvaliteten, er jo en ting, der fordre ansvar men som giver respekt på den lange bane. Vi lever i en foranderlig verden, hvor det at indse at ting ændre sig, sætter krav til at turde og ville indse det og derefter justere det der kan justeres.

God sommer til jer

Jeanette Harfeld Petersen